

Sygn. akt III C 2646/18

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Protokolant: Praktykantka Apolonia Maciaszek

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2020 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. M.

przeciwko (...) z siedzibą w W. w Niemczech

o nakazanie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda S. M. na rzecz pozwanej (...) z siedzibą w W. w Niemczech kwotę 1.417 (jednego tysiąca czterystu siedemnastu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powoda S. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 1.124 (jednego tysiąca stu dwudziestu czterech) złotych 92 (dziewięćdziesięciu dwóch) groszy tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Sygn. akt III C 2646/18

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 sierpnia 2018 r., wniesionym do Sądu w dniu 7 września 2018 roku, S. M. wniósł o nakazanie pozwanej (...) z siedzibą w W. w Niemczech, prowadzącej działalność w Polsce poprzez swój Oddział z siedzibą w W., aby nieodpłatnie usunęła wady telewizora marki P. (...) oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu S. M. podniósł, że 11 marca 2017 roku kupił w sklepie (...) w S. telewizor marki P. (...). Przy zakupie telewizora zawarł ze sprzedawcą umowę serwisową nr (...). (...) na okres 60 miesięcy. Producent telewizora (...) GmbH Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. udzielił gwarancji. Po upływie około pół roku użytkowania telewizora ujawniła się w nim wada polegająca się na ukazywaniu się po prawej stronie ekranu czarnych pasów. Po wyłączeniu zasilania i ponownym jego włączeniu czarna plama pokryła prawie całą powierzchnię ekranu, poza dolnym lewym rogiem ekranu. 27 września 2017 roku powód zgłosił wadę w serwisie, z którym zawarł umowę serwisową. Serwis odmówił usunięcia wady, podnosząc, że jest ona spowodowana mechanicznym pęknięciem ekranu (...) wywołanym czynnikami natury zewnętrznej. Następnie 2 listopada 2017 roku powód zgłosił pozwanej roszczenia z gwarancji. Gwarant nie wykonał swoich obowiązków w terminie 30 dni,

wobec czego powód zwrócił się o udzielenie pomocy do Federacji (...) Oddział w S., a następnie wystąpił do (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w W. z wnioskiem o wszczęcie postępowania w celu pozasądowego rozwiązania sporu konsumenckiego. Pozwana nie wyraziła zgody na uczestniczenie w procedurze pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich, wobec czego powód zmuszony jest dochodzić roszczeń z gwarancji na drodze sądowej.

W odpowiedzi na pozew (...) z siedzibą w W. w Niemczech, prowadząca działalność w P. przez oddział pod nazwą (...) GmbH Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana przyznała, że S. M. kupił telewizora marki P. (...), zaprzeczyła natomiast aby zawarła z powodem umowę sprzedaży tego produktu oraz aby była stroną umowy serwisowej. Nie jest zatem biernie legitymowana w sprawie, w której podstawę dochodzenia roszczeń stanowią przepisy o odpowiedzialności sprzedawcy z rękojmi czy też umowa serwisowa. Zaprzeczyła również, aby powód dokonał skutecznego zgłoszenia roszczeń z udzielonej gwarancji, zgodnie z treścią karty gwarancyjnej i aby podejmowała jakiegokolwiek czynności serwisowe w tym zakresie. Nadto uszkodzenia mechaniczne zgłoszone przez powoda nie są objęte gwarancją.

Na rozprawie w dniu 20 maja 2019 roku Sąd postanowił pominąć przy dalszym rozpoznaniu sprawy przepisy dotyczące postępowania uproszczonego (protokół rozprawy z dnia 20 maja 2019 r. k. 50).

### ***Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie ustalił następujący stan faktyczny:***

11 marca 2017 roku S. M. kupił w sklepie (...) w S. telewizor marki P. (...).

Przy zawarciu umowy sprzedaży S. M. zawarł ze sprzedawcą umowę serwisową nr (...). (...) na okres 60 miesięcy

Producent telewizora (...) z siedzibą w W. w Niemczech, prowadzący działalność w P. przez oddział pod nazwą (...) GmbH Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W., udzielił gwarancji na okres 2 lat.

Zgodnie z postanowieniami gwarancji gwarant gwarantuje w terminie gwarancji, że produkt objęty gwarancją jest wolny od wad i usterek spowodowanych wadliwymi częściami lub defektami produkcyjnymi.

Zgodnie z postanowieniem Działu I pkt 1 gwarancją objęte były wady i usterki produktu spowodowane wadliwymi częściami lub defektami produkcyjnymi. Gwarant zobowiązał się, zgodnie z warunkami gwarancji, do bezpłatnej naprawy produktu w przypadku wystąpienia wad i usterek produktu spowodowanych wadliwymi częściami lub defektami produkcyjnymi.

Zgodnie z postanowieniem Działu I pkt 4 warunkiem skorzystania przez kupującego z uprawnień wynikających z gwarancji jest przedstawienie w chwili zwracania się o naprawę gwarancyjną łącznie: wadliwego produktu, ważnego dowodu zakupu oraz modelu i numeru seryjnego produktu.

Zgodnie z postanowieniem Działu I pkt 9, usterka zgłoszona w okresie gwarancji, zostanie usunięta przez autoryzowany serwis w możliwie krótkim czasie, nie dłuższym niż 30 dni od dnia dostarczenia produktu do autoryzowanego serwisu.

Zgodnie z postanowieniem Działu I pkt 10, jeżeli tylko część produktu jest wadliwa i daje się odłączyć od części produktu działającej zgodnie z warunkami techniczno – eksploatacyjnymi opisanymi w instrukcji obsługi, uprawnienia kupującego wynikające z gwarancji ograniczają się do wadliwej części produktu.

Zgodnie z postanowieniem Działu I pkt 13 gwarancją nie są objęte produkty z uszkodzeniami mechanicznymi lub elektrycznymi nie powstałymi z powodów obciążających producenta, o których mowa w pkt 1 (...).

Zgodnie z postanowieniem Działu I pkt 15 gwarant nie odpowiada wobec kupującego za utratę, uszkodzenie lub zniszczenie produktu wynikłe z innych przyczyn niż wady tkwiące w produkcie oraz nie będzie odpowiadać za szkody spowodowane wadami produktu.

Dowód:

- paragon k. 21,
- gwarancja k. 20, k. 44,
- zeznania powoda S. M. w charakterze strony k. 73 – 74.

Po upływie około pół roku użytkowania odbiornika po prawej stronie ekranu pojawiły się pasy. Po odłączeniu zasilania i ponownym jego włączeniu czarna plama pokryła prawie całą powierzchnię ekranu, poza dolnym lewym rogiem ekranu.

S. M. zgłosił powyższą usterkę serwisowi, z którym przy zakupie odbiornika zawarł umowę serwisową.

Dowód:

- zeznania powoda S. M. w charakterze strony k. 73 – 74.

PHU (...) odmówił dokonania naprawy, wskazując, że mechaniczne uszkodzenie ekranu (...) zostało spowodowane czynnikami natury zewnętrznej. W takim przypadku reklamujący traci uprawnienie do bezpłatnej naprawy w ramach gwarancji producenta.

Dowód:

- zdjęcia w kopercie na k. 70 i następnej,
- pismo z dnia 04.10.2017 r. k. 19,
- zeznania świadka K. K. k. 71 – 72.

Pismem z dnia 2 listopada 2017 roku S. M. zgłosił (...) GmbH Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. wadę telewizora polegającą na ukazywaniu się po prawej stronie ekranu czarnych pasów, a po wyłączeniu zasilania i ponownym jego włączeniu pokryciu przez czarną plamę prawie całej powierzchni ekranu, poza dolnym lewym rogiem ekranu. Wada ta ujawniła się podczas oglądania telewizji i nie wynikała z mechanicznego uszkodzenia ekranu. W związku z powyższym – na podstawie udzielonej gwarancji - wniósł o dokonanie naprawy telewizora lub jego wymiany na nowy.

(...) GmbH Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. nie odnotowała powyższego zgłoszenia.

S. M. nie otrzymał żadnej odpowiedzi na pismo z dnia 2 listopada 2017 roku.

Dowód:

- pismo z dnia 02.11.2017 r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 18.
- wydruk z systemu k. 45,
- zeznania powoda S. M. w charakterze strony k. 73 – 74.

S. M. zwrócił się do Federacji (...) Oddział w S. o udzielenie pomocy w sprawie dochodzenia od (...) GmbH Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. roszczeń z udzielonej gwarancji.

Dowód:

- pismo z dnia 19.03.2018 r. k. 17,
- pismo z dnia 03.04.2018 r. wraz z wyciągiem z książki nadawczej i wydrukiem ze strony (...) k. 15 – 16,
- zeznania powoda S. M. w charakterze strony k. 73 – 74.

S. M. wystąpił do (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w W. z wnioskiem o wszczęcie postępowania w celu pozasądowego rozwiązania sporu konsumenckiego.

(...) GmbH Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. nie udzieliła odpowiedzi na pismo (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w W. z dnia 12 czerwca 2018 roku informujące o wystąpieniu przez S. M. z wnioskiem o wszczęcie postępowania w celu pozasądowego rozwiązania sporu konsumenckiego.

Dowód:

- wniosek o wszczęcie procedury pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich k. 13 – 14,
- pismo z dnia 12.06.2018 r. k. 11 - 12,
- protokół w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich z dnia 10.07.2018 r. k. 9,
- pismo z dnia 10.07.2018 r. k. 10,
- zeznania powoda S. M. w charakterze strony k. 73 – 74.

Serwis działający na zlecenie (...) GmbH Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. stwierdził, że przyczyną braku obrazu jest pęknięta matryca (...). Pęknięcie powstało wskutek punktowego działania zewnętrznej siły w obszarze prawego dolnego narożnika.

Z powyższych względów 12 lipca 2019 roku (...) GmbH Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. odmówiła naprawy gwarancyjnej odbiornika.

Dowód:

- zdjęcia k. 59 – 61, k. 67 verte - 68 oraz na płycie CD k. 62,
- odmowa naprawy gwarancyjnej k. 57, k. 65 verte.

Przy braku zasilania i wyłączonym odbiorniku nie stwierdza się widocznych uszkodzeń mechanicznych matrycy i obudowy, które mogłyby skutkować wadliwą pracą odbiornika. W wielu przypadkach uszkodzenie matrycy nie jest widoczne przy braku zasilania.

Po podłączeniu zasilania widoczne są uszkodzenia matrycy odbiornika.

Po podłączeniu odbiornika do sieci elektroenergetycznej ujawniła się wada polegająca na mechanicznym uszkodzeniu matrycy. Uszkodzenie to polegało na pęknięciu matrycy. Pierwotnie uszkodzenie nastąpiło w prawej dolnej części ekranu, a następnie przemieszczało się w kierunku lewego boku telewizora.

Uszkodzenie to najprawdopodobniej nastąpiło na skutek punktowego kontaktu matrycy z ostrym narzędziem od małej powierzchni.

Stwierdzona wada odbiornika nie stanowi wady fabrycznej produktu spowodowanej wadliwymi częściami lub defektami produkcyjnymi. Nie jest możliwe uszkodzenie matrycy na skutek zbyt mocnego dokręcenia wkrętu montażowego, ponieważ matryca od strony wewnętrznej jest zabezpieczona metalową osłoną, a nadto wkręty mają długość uniemożliwiająca uszkodzenie matrycy. Gdyby matryca została uszkodzona mechanicznie na etapie produkcji lub transportu, to wada ujawniłaby się już na początku eksploatacji. Postępująca degradacja matrycy nie ma związku z czasem faktycznej eksploatacji telewizora.

Odbiornik jest niesprawny i nie nadaje się do celu, do jakiego tego typu sprzęt jest przeznaczony.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego P. O. k. 92 – 98,

- uzupełniająca opinia biegłego sądowego P. O. z dnia 25 marca 2020 r. k. 135 – 137.

**Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zważył, co następuje:**

Sprawa niniejsza podlega rozpoznaniu na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 roku, poz. 1469 ze zm.), o czym stanowi przepis art. 9 ust. 2 tej ustawy.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie

Strona powodowa, co wynika z uzasadnienia żądania pozwu (str. 3 pozwu), domagała się nakazania pozwanej nieodpłatnej naprawy odbiornika telewizyjnego marki P. (...) na podstawie udzielonej przy zakupie produktu gwarancji producenta.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi przepis art. 577 par. 3 k.c. , zgodnie z treścią którego jeżeli została udzielona gwarancja co do jakości rzeczy sprzedanej, poczytuje się w razie wątpliwości, że gwarant jest obowiązany do usunięcia wady fizycznej rzeczy lub do dostarczenia rzeczy wolnej od wad, o ile wady te ujawnią się w ciągu terminu określonego w oświadczeniu gwarancyjnym. Podstawą faktyczną powództwa była treść udzielonej gwarancji – vide karta 20 – którą powód otrzymał przy zakupie odbiornika telewizyjnego.

Niesporne jest, że producent odbiornika telewizyjnego marki P. (...) z siedzibą w W. w Niemczech, prowadzący działalność w P. przez oddział pod nazwą (...) GmbH Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W., udzielił gwarancji co do jakości przedmiotowego odbiornika.

Zważywszy na powyższe zarzut braku legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanej nie zasługiwał na uwzględnienie. Skoro pozwana niewątpliwie przy zakupie przez powoda odbiornika telewizyjnego marki P. (...) udzieliła gwarancji, to uzasadnione jest kierowanie roszczeń z tego tytułu do niej na drodze sądowej.

W tym miejscu wskazać należy, że posłużenie się w pozwie na oznaczenie powoda firmą oddziału osoby prawnej, w tym oddziału zagranicznej osoby prawnej, nie uzasadnia tezy, że stroną postępowania sądowego ma być oddział osoby prawnej, a nie ta osoba prawna. Powoduje to, że w takim wypadku nie ma podstaw do odrzucenia pozwu z powodu braku zdolności sądowej oddziału osoby prawnej, w tym oddziału zagranicznej osoby prawnej (art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c.), gdyż za powoda należy uznać osobę prawną, której oddział został oznaczony w powództwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2017 roku, III CSK 350/16 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 października 2017 roku, V ACa 38/17). Zważywszy na powyższe, Sąd oznaczył w wyroku stronę pozwaną jako (...) z siedzibą w W. w Niemczech.

Materiał dowodowy sprawy nie dał natomiast podstaw do ustalenia, że ujawnione w odbiorniku telewizyjnym wady objęte są udzieloną przez pozwaną gwarancją jakości.

Umowa gwarancji ma charakter jednostronnie zobowiązujący, wynika z niej jedynie zobowiązanie, które polega na możliwości żądania przez kupującego (wierzyciela) określonego w umowie świadczenia od gwaranta (dłużnika). Określone natomiast w umowie gwarancji uprawnienia kupującego oraz odpowiadające im obowiązki gwaranta powstają w wypadku, gdy rzecz sprzedana nie ma właściwości określonych w oświadczeniu woli gwaranta (oświadczeniu gwarancyjnym). Na treść gwarancji składają się natomiast dwa elementy: pierwszy z nich obejmuje zapewnienie gwaranta, że rzecz ma określone właściwości i drugi, który określa zasady odpowiedzialności gwaranta.

Oświadczenie pozwanej w przedmiocie udzielenia gwarancji – karta 20 – obejmowało zapewnienie, że produkt objęty gwarancją jest wolny od wad i usterek spowodowanych wadliwymi częściami lub defektami produkcyjnymi oraz oświadczenie, że ponosi odpowiedzialność za wady i usterki produktu spowodowane wadliwymi częściami lub defektami produkcyjnymi i zobowiązuje się, zgodnie z warunkami gwarancji, do bezpłatnej naprawy produktu w przypadku wystąpienia wad i usterek produktu spowodowanych wadliwymi częściami lub defektami produkcyjnymi. Gwarancja nie obejmowała natomiast utraty, uszkodzenia lub zniszczenia produktu wynikłych z innych przyczyn niż wady tkwiące w produkcie. Odpowiedzialność pozwanej z tytułu gwarancji powstaje zatem wówczas, gdy wada lub usterka produktu spowodowana jest wadliwymi częściami lub defektami produkcyjnymi. Z odpowiedzialności gwarancyjnej wyłączone są natomiast wady i usterki spowodowane innymi przyczynami niż wadliwość części lub defekty produkcyjne.

Powód zgłosił roszczenia z tytułu gwarancji pismem z dnia 2 listopada 2017 roku, wskazując, że zakupiony odbiornik telewizyjny ma wadę polegającą na ukazywaniu się po prawej stronie ekranu czarnych pasów, a po wyłączeniu zasilania i ponownym jego włączeniu pokryciu przez czarną plamę prawie całej powierzchni ekranu, poza dolnym lewym rogiem ekranu. W jego ocenie, wada ta, wbrew stanowisku pracownika serwisu, z którym łączyła powoda umowa serwisowa, nie ma charakteru uszkodzenia mechanicznego wynikającego punktowego działania zewnętrznej siły w obszarze prawego dolnego narożnika. Zważywszy, że ustalenie rodzaju i przyczyny usterki oraz tego, czy stanowi ona wadę fabryczną spowodowaną wadliwymi częściami lub defektami produkcyjnymi wymaga wiadomości specjalnych, Sąd stosownie do treści przepisu art. 278 par. 1 k.p.c., zasięgnął w tym przedmiocie opinii biegłego sądowego z zakresu elektroniki P. O.. Na podstawie opinii tego biegłego Sąd ustalił, że odbiornik jest niesprawny i nie nadaje się do celu, do jakiego tego typu sprzęt jest przeznaczony. Wskazana przez powoda wada odbiornika wynika z mechanicznego uszkodzenia jego matrycy – jej pęknięcia. Uszkodzenie to jest widoczne po podłączeniu zasilania oraz po podłączeniu odbiornika do sieci elektroenergetycznej. Pierwotnie uszkodzenie nastąpiło w prawej dolnej części ekranu, a następnie przemieszczało się w kierunku lewego boku telewizora. Uszkodzenie to najprawdopodobniej nastąpiło na skutek punktowego kontaktu matrycy z ostrym narzędziem od małej powierzchni. Stwierdzona wada odbiornika nie stanowi wady fabrycznej produktu spowodowanej wadliwymi częściami lub defektami produkcyjnymi. Nie jest zatem objęta odpowiedzialnością gwarancyjną. Biegły, w ustosunkowaniu się do zarzutów strony powodowej, wyjaśnił, że fakt, że uszkodzenie matrycy nie jest widoczne przy braku zasilania, nie świadczy o wewnętrznej przyczynie uszkodzenia, ponieważ w wielu przypadkach uszkodzenie matrycy nie jest widoczne przy braku zasilania, a jego stwierdzenie wymaga obserwacji ekranu pod różnymi kątami. Nie jest również możliwe uszkodzenie matrycy na skutek zbyt mocnego dokręcenia wkrętu montażowego, ponieważ matryca od strony wewnętrznej jest zabezpieczona metalową osłoną, a nadto wkręty mają długość uniemożliwiająca uszkodzenie matrycy. Gdyby matryca została uszkodzona mechanicznie na etapie produkcji lub transportu, to wada ujawniłaby się już na początku eksploatacji. Tymczasem powód, co wynika z jego zeznań, użytkował odbiornik przez okres kilku miesięcy. Postępująca degradacja matrycy nie ma związku z czasem faktycznej eksploatacji telewizora.

Reasumując powyższe rozważania, wskazać należy, że ujawniona w odbiorniku wada nie wynika z wadliwości części ani defektów produkcyjnych, lecz jest spowodowana czynnikami zewnętrznymi. Nie jest zatem objęta odpowiedzialnością gwarancyjną producenta odbiornika i tym samym gwarant nie ma obowiązku spełnienia na rzecz powoda żadnego ze świadczeń wynikających z gwarancji.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez obydwie strony, co do prawdziwości i wiarygodności których nie powziął zastrzeżeń. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka K. K. oraz zeznania powoda w charakterze strony, ponieważ nie naprowadzono wobec nich przeciwdowodów.

Ustalenia natomiast co do okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, tj. co do rodzaju i przyczyny usterki odbiornika oraz tego, czy stanowi ona wadę fabryczną spowodowaną wadliwymi częściami lub defektami produkcyjnymi, Sąd poczynił na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu elektroniki P. O. oraz opinii uzupełniającej tego biegłego z dnia 25 marca 2020 roku.

Opinia biegłego podlega ocenie jak każdy środek dowodowy, jednak w oparciu o właściwe dla jej oceny na płaszczyźnie merytorycznej kryteria, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Dowód z opinii biegłego podlega przy tym ocenie sądu, według mierników właściwych dla przedmiotu konkretnej opinii, a więc z punktu widzenia zgodności z zasadami logicznego rozumowania, wiedzy powszechnej, podstaw teoretycznych opinii wskazujących na wiedzę biegłego, sposobu formułowania opinii i jej wniosków, także ze względu na ich jednoznaczność i zgodność z postawionymi biegłym pytaniami, jednakże bez wnikania w ten zakres materii opinii, która wynika z wiedzy specjalistycznej biegłego. Jakkolwiek opinia biegłego jest oparta na wiadomościach specjalnych, to podlega ona ocenie sądu na podstawie całego zebranego w sprawie materiału, a zatem, na tle tego materiału, konieczne jest stwierdzenie, czy ustosunkowała się ona do wynikających z innych dowodów faktów mogących stanowić podstawę ocen w opinii zawartych oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny, przedstawia tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w niej wniosków. Dowód z opinii biegłego ma charakter szczególny, jego specyfika wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii za rzetelną. Oznacza to również i to, że sąd nie ma kompetencji do czynienia ustaleń pozostających w sprzeczności ze stanowiskiem specjalistów, zwłaszcza w sytuacji gdy opinia jest jednoznaczna, przekonująca i odpowiednio umotywowana.

Wskazać nadto należy, że opinia biegłego nie podlega, jak dowód na stwierdzenie faktów, weryfikacji w oparciu o kryterium prawdy i fałszu, lecz poprzez pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii. Jeśli więc opinia biegłego nie zawiera niejasności, wewnętrznych sprzeczności ani luk, oparta została na materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, biegły w sposób należyty uzasadnił swoje wnioski (tj. w szczególności przedstawił tok swego rozumowania w sposób poddający się kontroli pod względem logiki), a konkluzje opinii są konkretne i przekonujące oraz wynikają z przeprowadzonych przez biegłego czynności (np. badań) oraz toku rozumowania, to brak jest podstaw do uznania takiej opinii za nieprzydatną dla rozstrzygnięcia sprawy i przeprowadzania na podstawie art. 286 k.p.c. dodatkowego dowodu z opinii innych biegłych lub uzupełniającej opinii przez tego samego biegłego tylko z tej przyczyny, że strona postępowania nie zgadza się z treścią opinii. Innymi słowy wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie. Gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, a nadto biegły w istocie ustosunkował się do zgłoszonych zastrzeżeń, wyjaśniając znaczące dla istoty sprawy okoliczności, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych. Jeżeli zatem w odniesieniu do ustaleń faktycznych wymagających specjalistycznej wiedzy sąd zasięgnął opinii biegłych, to ewentualne powołanie jeszcze innych biegłych można by uznać za powinność sądu tylko wtedy, gdy pierwotna opinia budzi istotne i nie dające się usunąć wątpliwości. W szczególności sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii biegłego, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2018 roku, IV CSK 599/17, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 kwietnia 2017 roku, I ACa 642/16). Opinia biegłego jest niejasna wtedy, gdy jej wnioski końcowe są nielogiczne, nieścisłe lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także

wówczas, gdy sformułowana jest w sposób tak zawily, że jest niezrozumiała lub gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Za opinię niepełną natomiast uznać należy taką opinię, która nie uwzględnia lub pomija niezbędne czynności badawcze, co ma wpływ na jej końcowe wnioski lub też nie odpowiada na wszystkie pytania lub zagadnienia wskazane przez sąd w tezie dowodowej. Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, gdyż odmienne stanowisko oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszystkich możliwych opinii biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byli tego samego zdania, co strona (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99; z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97; z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97; z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97; z dnia 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest zatem bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskiwały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania. Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 200/11; z dnia 20 października 1999 r., II UKN 158/99; z dnia 19 marca 1997 r., III CKN 211/97). Samo zatem niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych oraz jej przeświadczenie, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych. Wskazać nadto należy, że wykazywanie okoliczności, uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony. To strona powinna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii. W konsekwencji należy uznać, że sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony, ale ma obowiązek dopuszczenia takiego dowodu wówczas, gdy zachodzi tego potrzeba, w szczególności, gdy w sprawie zostały wydane sprzeczne opinie biegłych. Jednocześnie wskazać należy, że Sąd nie jest obowiązany dążyć do takiego stanu, żeby strony zgadzały się ze złożoną opinią. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 1 września 2009 r., I PK 83/09; 16 września 2009 r., I UK 102/09; 6 października 2009 r., II UK 47/09 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18 marca 2016 r., I ACa 1381/15).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że biegły sporządził opinię zgodnie z treścią postanowienia dowodowego w tym przedmiocie, a opinia ta, wbrew stanowisku strony powodowej, nie zawiera braków ani sprzeczności. Istotne zaś okoliczności dotyczące jej przedmiotu, ustalone na podstawie dokumentów załączonych przez strony oraz na podstawie oględzin odbiornika telewizyjnego, są przedstawione w sposób nie budzący wątpliwości. Podniesione zaś przez powoda zarzuty do opinii zostały przez biegłego wyjaśnione w stopniu pozwalającym na przyjęcie, że sporządzona przez niego opinia jest jasna i nie zawiera twierdzeń i wniosków, które nie znajdowałyby oparcia w materiale dowodowym sprawy, w wiedzy i doświadczeniu zawodowym biegłego oraz zasadach logiki. Zawarte w jej treści wywody i wnioski, pozwalają na prześledzenie toku rozumowania biegłego i ustalenie, że wyciągnięte wnioski są logicznie poprawne.

Powód nie przedstawił żadnych merytorycznych argumentów mogących podważyć stanowisko biegłego. Wobec jednoznacznego stanowiska biegłego, nie było zatem podstaw, by nie podzielić wniosków zawartych w wydanej w sprawie opinii. Konkluzja biegłego jest stanowcza i odpowiednio umotywowana. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że opinia nie jest przydatna dla rozstrzygnięcia sprawy i że nie mogła stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Stąd też, Sąd mając na uwadze, że opinia została sporządzona zgodnie ze zleceniem, a także że jej treść wskazuje, że twierdzenia i wnioski biegłego znajdują oparcie w materiale dowodowym sprawy i nie stoją w sprzeczności z zasadami logiki, uznał opinię za przydatną do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

W świetle powyższego, wniosek biegłego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu elektroniki należy uznać za zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Dlatego też Sąd pominął ten wniosek na podstawie przepisu art. 235<sup>2</sup> par. 1 pkt 5 k.p.c.



Zważywszy na powyższe, Sąd w punkcie I wyroku oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c. składa się uiszczona przez pozwaną zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 500 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego, którego wysokość ustalono na podstawie przepisu par. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) na kwotę 900 złotych oraz opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych.

O nieuiszczonych kosztach sądowych obejmujących kwotę 1 124,92 złotych tytułem wyłożonego tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wynagrodzenia biegłego sądowego, Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 113 par. ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019 roku, poz. 1553). Zważywszy, że przy orzekaniu o nieuiszczonych kosztach sądowych należy odpowiednio stosować zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu, kosztami tymi należało obciążyć powoda jako stronę, która proces przegrała. Dlatego też w punkcie III wyroku Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 1 124,92 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

S., dnia 9 września 2020 roku, Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Sygn. akt III C 2646/18

## ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce terminowego sporządzania uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia wyroku doręczyć pełnomocnikowi pozwanej r. pr. A. A..
3. Akta przedłożyć po wpłynięciu pisma lub za 30 dni od wykonania zarządzenia.

S., dnia 9 września 2020 roku, SSR Tomasz Cegłowski